

Sygn. akt I C 234/18

WYROK

CZEŚCIOWO ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Brzezinach Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

przewodniczący: SSR Joanna Rezler-Wiśniewska

protokolant: st. sekr. sąd. Halina Barjasz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 czerwca 2018r. w B.

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko G. K., I. K.

o zapłatę

- 1. zasądza od G. K. i I. K. solidarnie na rzecz (...) z siedzibą w W. kwotę 54.393,98 zł (pięćdziesiąt cztery tysiące trzysta dziewięćdziesiąt trzy złote dziewięćdziesiąt osiem groszy) z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP rocznie, ale nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 13 marca 2018r. do dnia 7 czerwca 2018r.,**
- 2. zasądzoną w punkcie 1. należność rozkłada na 77 miesięcznych rat, z których 76 rat w równej wysokości po 700 zł (siedemset złotych) każda płatna będzie do 10-go dnia każdego miesiąca poczynając od lipca 2018r., natomiast ostatnia rata płatna będzie w kwocie 1.193,98 zł (jeden tysiąc sto dziewięćdziesiąt trzy złote dziewięćdziesiąt osiem groszy) – z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat,**
- 3. oddala powództwo w pozostałym zakresie,**
- 4. ustala, że wyrok wobec pozwanego ma charakter wyroku zaocznego,**
- 5. nie obciąża pozwanych kosztami procesu.**

UZASADNIENIE

Pozwem w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 13 lutego 2018r. Bank (...) SA w W. wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych G. K., I. K. kwoty 54539,50zł. z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 13 lutego 2018r. do dnia zapłaty tytułem spłaty pożyczki z dnia 30 października 2015r. oraz o zasądzenie kosztów procesu.

Postanowieniem z dnia 28 lutego 2018r. w sprawie VI Nc – e (...) Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny stwierdził brak podstaw do wydania nakazu i postanowił o przekazaniu sprawy do tutejszego Sadu.

W piśmie z dnia 28 marca 2018r. pełnomocnik powoda wskazał, że ogranicza żądanie do kwoty 54393,98zł (z uwagi na wpłatę kwoty 600zł po wytoczeniu powództwa) wraz z odsetkami umownymi od zadłużenia przeterminowanego wg zmiennej stopy procentowej w wysokości 4 – krotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP (aktualnie 10% p.a.) nie wyższej niż odsetki maksymalne za opóźnienie liczonymi od kwoty 54393,98zł. od dnia 13 marca 2018r. do dnia zapłaty. Powód wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych kosztów procesu.

/pismo – k. 13 – 13 verte/

Na rozprawie w dniu 7 czerwca 2018r. pozwana przyznała okoliczności podane w uzasadnieniu pozwu, nie uznała jednak powództwa, żeby nie był nadany rygor natychmiastowej wykonalności, wniosła o rozłożenie zasądzonej kwoty na raty po 700 zł. Oświadczyła, że nie stać ich z mężem (pozwany), aby pokryć koszty procesu sądowego. Chcieli pozwani podpisać nową umowę pozasądową z wierzycielem, ale powód wymagał od nich regularnych, faktycznych wpłat ratalnych, a nowej umowy nie chciał podpisać, choć kredyt został zaciągnięty u powoda przed nieprzewidzianą obłożną chorobą pozwanego, która bardzo znacząco zwiększyła koszty utrzymania rodziny i zmniejszyła zdolności zarobkowe pozwanego i opiekującej się nim żony. Pozwana informowała powoda o tych trudnościach w spłacie, bezskutecznie prosiła o zawieszenie spłaty na 3 miesiące.

/skrócony protokół z rozprawy – k. 68 – 68 verte, nagranie czas 00:18:56 do 00:23:07/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 października 2015r. strony zawarły umowę pożyczki ekspresowej Nr (...) na kwotę 71500zł. na okres do dnia 15 października 2022r. W przypadku nieterminowej spłaty pożyczki pozwani zobowiązali się do zapłaty odsetek w wysokości zmiennej Stopy Bazowej P. E. z zastrzeżeniem – marży Banku w wysokości 5,26% oraz z zastrzeżeniem, iż wysokość stopy oprocentowania pożyczki nie może przekroczyć wysokości odsetek maksymalnych określonych na podstawie art.359 § 2¹ kodeksu cywilnego.

(dowód: umowa k.16 – 24)

Pozwana początkowo spłacała raty pożyczki. Jednakże z powodu kłopotów zdrowotnych męża, a co za tym idzie także finansowych całej ich rodziny, zaprzestała realizacji zobowiązań, co spowodowało wypowiedzenie umowy pożyczki pismem z dnia 16 października 2017r.

(dowód: wypowiedzenie umowy - k.25, zeznania pozwanej, protokół skrócony rozprawy k.68 – 68 verte, nagranie czas 00:02:21 do 00:16:26 w zw. z nagraniem czas 00:18:58 do 00:23:26)

Pismem z dnia 29 grudnia 2017r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 58230,61zł. tytułem zadłużenia w terminie 7 dni.

(dowód: wezwanie - k.29)

W dniu 13 marca 2018r. pozwani dokonali wpłaty na poczet zadłużenia w kwocie 600zł.

(bezsporne)

Pozwani są małżeństwem, pozostają w ustroju wspólności małżeńskiej majątkowej, razem prowadzą gospodarstwo domowe. Na utrzymaniu mają jeszcze 14 - letniego syna. Prowadzą gospodarstwo rolne o powierzchni 11 ha i uzyskują z tego tytułu dochód w wysokości 15.000zł rocznie, a w dacie zawierania umowy kredytowej – wynosił on 30.000zł . Z uwagi na chorobę nowotworową pozwanego, która ujawniła się w listopadzie 2015r., w gospodarstwie tym jest już tylko siane zboże, zaniechano hodowli zwierząt. Pozwana od 9 października 2017r. podjęła pracę zawodową, którą świadczy na podstawie umowy o pracę na czas określony – do dnia 31 grudnia 2019r., zarabia 3.300zł. netto, wcześniej nie mogła pracować, bo stan męża wymagał opieki z jej strony. Pozwani nie mają innych dochodów, oszczędności ani innego wartościowego majątku poza samochodem osobowym marki F. (...) z 2007r. Nie są w stanie spłacić kredytu

jednorazowo. Nieprzewidziana ciężka choroba pozwanego (nowotwór szpiku kostnego) zwiększyła znacząco wydatki na leki i dojazdy oraz zmniejszyła dochody, bo pozwany nie był w stanie pracować, wymagał stałej opieki, którą świadczyła żona, więc też nie mogła pracować poza gospodarstwem, ani zająć się hodowlą zwierząt. Pozwany leczył się w W. w Centrum Onkologii od listopada 2015r. Bywał tam wielokrotnie w różnych okresach czasu, ostatnio dojeżdżał tam po 2 razy w tygodniu. Pozwana często dojeżdżała do W., gdy mąż leżał tam w szpitalu po zabiegach. Na leki pozwani wydają co najmniej 400zł miesięcznie. Miesięczny koszt utrzymania rodziny wynosi około 1500zł. Pozwani spłacają jeszcze kredyt hipoteczny w wysokości 1100zł. Nie jest prowadzone przeciwko nim żadne postępowanie egzekucyjne. Pozwana informowała powoda o tych trudnościach, prosiła o zawieszenie spłaty na 3 miesiące, chciała spłacać w tym najtrudniejszym okresie tylko jeden kredyt, aby nie popaść w „spirale długów”. Bank wymagał regularnych wpłat na poziomie 700 – 1000 zł miesięcznie, ale nowej umowy nie chciał z nimi zawrzeć, nie chciał też zgodzić się na okresowe zawieszenie płatności.

/dowód: zeznania pozwanej, protokół skrócony rozprawy k.68 – 68 verte, nagranie czas 00:02:21 do 00:16:26 w zw. z nagraniem czas 00:18:58 do 00:23:26/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody, nie były one kwestionowane przez żadną ze stron. Nie budzą też wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Strony łączyła umowa pożyczki, którą pozwani przestali spłacać w terminie, co spowodowało, że umowa została wypowiedziana przed ostatecznym terminem spłaty.

Pozwana wskazała, że nie uznaje powództwa, tylko z uwagi na możliwość nadania rygoru natychmiastowej wykonalności. Pozwany nie stawił się na rozprawie. Nie wypowiedział się w kwestii żądania pozwu, nie złożył wyjaśnień w sprawie, nie wnioskował też o rozpoznanie sprawy pod swoją nieobecność. Wobec tego wobec niego wyrok ma charakter wyroku zaocznego na podstawie art. 339 par. 1 k.p.c., ale wydanego po przeprowadzeniu postępowania dowodowego (art. 339 par. 2 k.p.c.), co skutkowało rozłożeniem należności na raty także wobec pozwanego, odpowiadającego solidarnie z żoną, która jako strona złożyła zeznania przed Sądem.

Pozwana przyznała okoliczności podane w uzasadnieniu pozwu, nie kwestionowała wyliczeń należności powoda, wniosła o rozłożenie całej należności dochodzonej na raty po 700zł. Nie uznała procesowo powództwa z uwagi na rygor natychmiastowej wykonalności, więc Sąd go nie nadał. Wobec zaliczenia na poczet należności wpłaty w kwocie 600zł dokonanej przez pozwaną po wytoczeniu powództwa powód ograniczył powództwo i wniósł o zapłatę kwoty 54393,98 zł z umownymi odsetkami, ale żądania nie cofnął w pozostałym zakresie, więc w pkt. 3 wyroku oddalono powództwo w tym zakresie.

Wobec powyższego na podstawie łączącej strony umowy pożyczki oraz art. 720 §1 k.c. Sąd zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 54393,98zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP rocznie, ale nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 13 marca 2018r. do dnia 7 czerwca 2018r. oddalając powództwo, co do kwoty wpłaconej po wytoczeniu powództwa co do której powód ograniczył żądanie.

Na podstawie art. 481 §2² i §³ k.c. Sąd zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda odsetki umowne w wysokości 4 – krotności stopy kredytu lombardowego NBP, jednakże w wysokości nie wyższej niż odsetki maksymalne za opóźnienie od dnia 13 marca 2018r. do dnia 7 czerwca 2018r. (data wyrokowania).

Z uwagi na trudną sytuację materialną i życiową pozwanych, która uniemożliwia im spłatę długu jednorazowo Sąd na podstawie art. 320 k.p.c. zasądził należność rozłożył na 77 rat w tym 76 rat po 700zł. każda i ostatnia rata w kwocie 1193,98z. płatne do 10 dnia każdego miesiąca, poczynając od miesiąca lipca 2018r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat.

Rozłożenie należności na raty umożliwi pozwany spłatę długu bez wszczynania egzekucji. W ocenie Sądu pozwani są w stanie realnie spłacać po 700zł miesięcznie zgodnie ze złożoną deklaracją. Rozkładając roszczenie na raty Sąd zasądził odsetki od dnia wyrokowania. W ocenie Sądu spełnienie świadczenia jednorazowo i w pełnej wysokości przez pozwanych jest nierealne z uwagi na ich trudną sytuację. Rozłożenie należności na raty zapewni uzyskanie przez stronę powodową należnego jej świadczenia w rozsądnym terminie, bez obciążania ponad miarę strony pozwanej. Celem unormowania art. 320 k.p.c. jest umożliwienie realnego zaspokojenia wierzyciela przez dłużnika, znajdującego się w określonej sytuacji ekonomicznej, rodzinnej lub zdrowotnej. Rozłożenie długu na raty ma też zabezpieczyć dłużnika przed przymusowym wyegzekwowaniem go przez komornika, co wymiennie pogorszy sytuację pozwanych, powiększy znacząco koszty (koszty postępowania egzekucyjnego) i spowoduje, że mimo, iż na razie sobie jakoś radzą (pomimo spłacania 2 kredytów), to mogą nie podoląć w utrzymaniu siebie i małoletniego syna choćby na podstawowym poziomie zaspokajania potrzeb życiowych. Pozwani żyją bardzo skromnie i oszczędnie. Ich sytuacja majątkowa i życiowa nagle i niespodziewanie pogorszyła się znacząco już po zawarciu umowy kredytowej. Nie było w tym ich winy. Rozłożenie należności na raty pozwoli uchronić ich od przymusowej egzekucji, której dotąd uniknęli pomimo spłacania drugiego kredytu. Powód znał sytuację pozwanych, prosili o renegotiację umowy, informowali o złym stanie pozwanego, mimo to, odmówił. Zdaniem Sądu, strona powodowa też powinna ponosić ryzyko zmiany okoliczności po zawarciu umowy kredytowej, czego wyrazem są raty.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. zgodnie z zasadą słuszności. Sytuacja materialna pozwanych jest wyjątkowo trudna. Pracuje jedynie pozwana, bo pozwany choruje i z tego powodu ponoszą też zwiększone koszty. Mają na utrzymaniu 14 - letniego syna. Dodatkowo będą musieli zapłacić należność zasądzoną zgodnie z wyrokiem tj. pierwsza rata w wysokości 700zł do 10. dnia bieżącego miesiąca (lipiec 2018r.) . Nie są w stanie miesięcznie ponieść wyższych kosztów. Sąd wziął tu pod uwagę wszystkie te argumenty, które zdecydowały o rozłożeniu należności na raty. Podkreślenia wymaga, że pozwani nie zbagatelizowali problemu, chcą spłacić kredyt, byli gotowi podpisać nową umowę pozasądową z wierzycielem, ale powód wymagał od nich regularnych, faktycznych wpłat ratalnych, a nowej umowy nie chciał podpisać, choć kredyt został zaciągnięty u powoda przed nieprzewidzianą obłożną chorobą pozwanego, która bardzo znacząco zwiększyła koszty utrzymania rodziny i zmniejszyła zdolności zarobkowe pozwanego i opiekującej się nim żony. Pozwana informowała powoda o tych trudnościach w spłacie, bezskutecznie prosiła o zawieszenie spłaty na 3 miesiące.

W tych warunkach Sąd uznał, że obciążanie ich wysokimi kosztami procesu, do którego nie musiało dojść, byłoby wbrew zasadom słuszności i zastosował zarezerwowany na szczególne sytuacje art. 102 k.p.c.